

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové, soudce zpravodaje Václava Štencla a soudce Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **Albert Česká republika, s.r.o.**, Radlická 117, Praha 5, zastoupená Mgr. Vojtěchem Faltusem, advokátem, sídlem Jungmannova 15, Praha 1, proti žalované: **Česká obchodní inspekce**, ústřední inspektorát, sídlem Gorazdova 24, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 9. 2024, č. j. ČOI 118645/24/O100/Hl/Št, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 2. 2025, č. j. 31 A 43/2024-86,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Česká obchodní inspekce, Inspektorát Královéhradecký a Pardubický (dále též „inspektorát“), rozhodnutím ze dne 13. 2. 2024, č. j. ČOI 20697/24/2700, uznala žalobkyni vinnou ze spáchání přestupků dle § 24 odst. 7 písm. a) a l) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 21. 5. 2024 (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“). Přestupky spočívaly v nesprávném účtování kontrolního nákupu, informování o slevě

z ceny v rozporu s § 12a odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele a neinformování spotřebitele o nejnížší ceně výrobku nabízeného k prodeji ve slevě. Za tyto přestupky byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 220 000 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení určených paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí ústřední inspektorát žalované zamítl rozhodnutím označeným v záhlaví a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Rozhodnutí ústředního inspektorátu žalované napadla žalobkyně správní žalobou, kterou Krajský soud v Hradci Králové zamítl rozsudkem označeným v záhlaví. Krajský soud dospěl k závěru, že sleva z ceny zboží musí být určena z nejnížší ceny, za kterou je prodávající nabízel a prodával v době 30 dnů před poskytnutím slevy. Shledal proto, že žalobkyně byla sankcionována za existující povinnost a byla naplněna formální stránka přestupku. K námitce nenaplnění materiální stránky přestupku krajský soud uvedl, že se spotřebitel mohl domnívat, že poskytovaná sleva je výhodnější, než ve skutečnosti byla. Nebyly naplněny liberační důvody a nejednalo se o trvající přestupek. Pokuta podle krajského soudu odpovídá závažnosti případu. Jednoznačný výklad zákona nemůže být zpochybněn názory spotřebitelů ve formě zákaznického průzkumu. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že měla být spojena všechna související řízení vedená i jinými místně příslušnými správními orgány. Vedení samostatných řízení totiž nelze považovat za procesní vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud shledal napadené rozhodnutí dostatečně odůvodněné a nepřistoupil k položení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie (dále též „Soudní dvůr“), neboť jeho závěry vyslovené v rozsudku ve věci C-330/23, *Aldi Süd*, jsou jednoznačné.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[3] Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž namítá jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost. Tvrdí, že uvedla informaci o nejnížší ceně v souladu s § 12a zákona o ochraně spotřebitele. Právní posouzení soudu je v této otázce nesprávné a rozsudek neodůvodňuje, proč by primární referenční hodnotou pro vyjádření slev měla být pouze nejnížší cena, jestliže účelu právní úpravy je dosaženo i použitím jiné hodnoty. Stěžovatelka se nedopustila přestupku dle § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele, protože splnila povinnost dle § 12a tohoto zákona. Není tak naplněna formální stránka přestupku. Není podle ní naplněna ani materiální stránka přestupku. Nezávislý zákaznický průzkum dokládá, že slevová komunikace stěžovatelky je pro spotřebitele srozumitelná. Rozsudek ani neodůvodňuje, proč je nepoužití nejnížší ceny jako výchozí referenční hodnoty společensky škodlivé. Součástí správního spisu není žádná stížnost spotřebitele. I kdyby se stěžovatelka dopustila přestupku, byla by odpovědnosti za přestupek zproštěna, protože v době, kdy musela nastavit slevovou komunikaci, neexistoval žádný bližší postup „správného“ nastavení, přestože jej stěžovatelka u žalované opakovaně „poptávala“. Dostupným návodem bylo pouze doslovné znění zákona, které stěžovatelka respektuje. Vynaložila tedy veškeré úsilí, které po ní bylo možno požadovat, aby porušení § 12a zákona o ochraně spotřebitele zabránila. Soud ani nezdůvodnil, proč nelze aktivitu stěžovatelky považovat za vynaložení potřebného úsilí. Součástí správního spisu také není žádný záznam o tom, že by stěžovatelka měla od žalované informace k výkladu § 12a zákona o ochraně spotřebitele již v průběhu legislativního procesu. I kdyby se stěžovatelka dopustila přestupku, jednalo by se o trvající přestupek projednávaný v jednom řízení. Případně mělo

pokračování

být o veškerých přestupcích vedeno společné řízení. Posuzování možného porušení § 12a zákona o ochraně spotřebitele totožným jednáním, které je důsledkem centrálně nastavené slevové komunikace stěžovatelky, v mnoha samostatných řízeních porušuje zásadu *ne bis in idem* a absorpční zásadu. Krajský soud dostatečně neodůvodnil, proč neměla být aplikována zásada absorpce. Uložená pokuta je podle stěžovatelky „s ohledem na výše uvedené“ zjevně nepřiměřeně vysoká a měla být soudem snížena. Množství výrobků, u nichž byla povinnost porušena, nemělo být stěžovatelce přičítáno k tíži a existence pokynů k výkladu zákona nebyla pro uložení pokuty relevantní.

[4] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že výklad soudu k povinnosti podle § 12a zákona o ochraně spotřebitele je správný. Odkazuje na rozhodnutí Soudního dvora ve věci *Aldi Süd*, podle kterého platí, že sleva z ceny má být odvozena z nejnižší ceny. Ke splnění zákonné povinnosti je nutné, aby poskytované informace dosahovaly určité kvality a spotřebitel tak mohl jednoduše zjistit, jaká je skutečná sleva z ceny. Stěžovatelka ale přehlcovala cenovky informacemi, uváděla jakousi běžnou cenu, aniž by ji vysvětlila. Nejnižší cenu za posledních 30 dnů uvedla drobným písmem na okraji cenovky. Spotřebitel mohl slevu vyhodnotit jako výhodnější, než ve skutečnosti byla. Nadto se v některých případech o slevu ve skutečnosti ani nejednalo. Byla naplněna formální i materiální stránka přestupku. Žalovaná také v napadeném rozhodnutí specifikovala podněty spotřebitelů, kteří stěžovatelce vytýkali nesprávné informování o slevě. Žalovaná poskytovala součinnost před nabytím účinnosti dané právní úpravy i poté a vysvětlila, jak bude na danou zákonnou povinnost nahlížet.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[6] Stěžovatelka předně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku a poukazuje na několik dílčích závěrů krajského soudu, které podle ní nejsou dostatečně odůvodněny. Tyto námitky nejsou důvodné.

[7] Z napadeného rozsudku je zřejmé, jaké skutečnosti považoval krajský soud za rozhodné a jakými úvahami se řídil. Krajský soud se náležitě vypořádal s žalobními body a srozumitelně vysvětlil, v čem konkrétně shledává porušení povinnosti podle § 12a zákona o ochraně spotřebitele. Objasn timer skutečnost, že prodávající jsou povinni uvést nejnižší cenu za posledních 30 dnů tak, aby průměrný spotřebitel byl schopný jasně a srozumitelně zjistit skutečnou slevu z ceny. S odkazem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu odůvodnil naplnění formální i materiální stránky přestupku a také to, proč nelze nyní posuzovaný přestupek považovat za přestupek trvající (odůvodnění této dílčí otázky v odstavci 58 napadeného rozsudku je jasné, logické a dostatečné). Také důvody, proč se stěžovatelka nezprostila odpovědnosti, vyjádřil krajský soud v odstavci 57 napadeného rozsudku dostatečně podrobně a srozumitelně. Stěžovatelka se rovněž mylí ohledně námitky, že se krajský soud nedostatečně zabýval zásadou absorpce. Obecně totiž platí, že krajské soudy nejsou povinny vypořádat každou dílčí námitku a nemusí výslovně reagovat na každé tvrzení, postaví-li své závěry na ucelené argumentaci, která věcně pokryje všechny argumentační body žaloby (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014,

č. j. 7 As 126/2013-19, a ze dne 10. 12. 2021, č. j. 3 As 366/2019-41). Z napadeného rozsudku je přitom dostatečně seznatelné, proč krajský soud nepovažoval za nezákonné to, že správní orgány nepřistoupily ke společnému řízení, přestože slevová komunikace byla nastavena centrálně, a na základě jakých důvodů dospěl krajský soud k závěru, že nebyla porušena zásada *ne bis in idem* nebo zásada absorpce. V odstavci 63 napadeného rozsudku totiž citoval pasáže rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 9 As 164/2018-36, z nichž je zřejmá odpověď na všechny tyto otázky.

[8] V nyní posuzované věci byla stěžovatelka shledána vinnou z přestupků podle § 24 odst. 7 písm. a) a l) zákona o ochraně spotřebitele, neboť

- nesprávně účtovala jeden výrobek zakoupený do kontrolního nákupu;
- v akčním letáku a v provozovně informovala o slevě z ceny několika výrobků v rozporu s § 12a písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, neboť sleva nebyla prezentována z nejnižší ceny, za kterou výrobek nabízela a prodávala v době 30 dnů před poskytnutím slevy;
- neinformovala spotřebitele o nejnižší ceně dvou výrobků, nabízených k prodeji ve slevě, za kterou je nabízela a prodávala v době 30 dnů před poskytnutím slevy.

[9] Stěžovatelka namítá, že splnila povinnost stanovenou v § 12a písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, neboť informaci o nejnižší ceně za posledních 30 dnů na cenovce uváděla. Z tohoto zákonného ustanovení podle ní nevyplývá jiná povinnost, např. způsob, jakým má být tento údaj na cenovce uveden. Krajský soud proto podle ní dospěl k nesprávnému závěru, že naplnila formální stránku přestupku podle § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele.

[10] Podle § 12a písm. zákona o ochraně spotřebitele *informace o slevě z ceny výrobku obsahuje informaci o nejnižší ceně výrobku, za kterou jej prodávající nabízel a prodával*

- a) v době 30 dnů před poskytnutím slevy,
- b) od okamžiku, kdy začal výrobek nabízet a prodávat, do okamžiku poskytnutí slevy, pokud je výrobek v prodeji dobu kratší než 30 dnů, nebo
- c) v době 30 dnů před prvním poskytnutím slevy, zvyšuje-li prodávající slevu z ceny postupně.

[11] Z textu § 12a písm. a) zákona o ochraně spotřebitele skutečně na první pohled plyne pouze to, že informace o slevě z ceny výrobku obsahuje informaci o nejnižší ceně výrobku, za kterou jej prodávající nabízel a prodával v době 30 dnů před poskytnutím slevy. K tomu ale Nejvyšší správní soud připomíná, že jazykový výklad je jen prvotním východiskem pro poznání smyslu právního pravidla. Je proto nutné zkoumat další souvislosti spojené s přijetím tohoto ustanovení a také cíle, kterého chtěl zákonodárce prostřednictvím nově stanovené povinnosti dosáhnout.

[12] Povinnost uvádět nejnižší cenu za posledních 30 dnů byla do zákona o ochraně spotřebitele začleněna jak v souvislosti s dlouhodobě zavedenou obchodní praxí spočívající v uvádění tzv. falešných slev, tak ve spojení s plněním povinností vyplývajících z unijního práva. Prostřednictvím § 12a tak byl do českého právního řádu implementován čl. 6a směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/2161 ze dne 27. listopadu 2019, kterou se mění směrnice Rady 93/13/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES, 2005/29/ES a 2011/83/EU, pokud jde o lepší vymáhání a modernizaci právních předpisů

pokračování

Unie na ochranu spotřebitele (tzv. Omnibus směrnice). Hlavním cílem pozměňující směrnice je pak především transparentní nastavení slevové komunikace se spotřebiteli tak, aby bylo zřejmé, jaká je skutečná sleva z ceny. Článek 6a Omnibus směrnice tedy směřuje ke zlepšení informovanosti spotřebitelů a usnadnění porovnávání prodejních cen jednotlivých výrobků nabízených prodávajícími tak, aby spotřebitelé mohli učinit kvalifikované rozhodnutí, zda si zboží koupí, či nikoli. Stejný závěr ostatně vyplývá z rozhodnutí Soudního dvora ve věci *Aldi Süd*, podle kterého platí, že „prodejní cena zboží nabízeného spotřebitelům musí být jednoznačná, snadno rozpoznatelná a dobře čitelná, aby byla uvedená informace přesná, transparentní a jednoznačná“. Uvedené povinnosti stěžovatelka nedostála. Na cenovkách sice informaci o nejnížší ceně za posledních 30 dnů uvedla, označila ji však způsobem, který mohl spotřebitele uvést omyl o skutečné slevě z ceny. Údaj o nejnížší ceně totiž uvedla až na samotném okraji cenovky drobným písmem a navíc výrobky v několika případech prezentovala jako zlevněné, ačkoliv jejich nejnížší cena za posledních 30 dnů byla nižší než konečná zlevněná cena nabízeného výrobku.

[13] Krajský soud správně posoudil věc z hlediska průměrného spotřebitele, pro kterého je klíčové, aby poskytované informace o slevě byly srozumitelné, transparentní, věrohodné, a současně aby nezkrášlovaly jeho vnímání slevové výhody. Tyto závěry jsou logické a nevyžadují pořízení specifických podkladů, jako jsou například stížnosti konkrétních spotřebitelů, kteří byli uvedeni v omyl (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2014, č. j. 2 As 127/2012-43). Absenci takových podkladů ve správním spise proto nelze kvalifikovat jako vadu dle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[14] Se stěžovatelkou nelze souhlasit ani potud, že její jednání nenaplnňuje materiální stránku přestupku, neboť není společensky škodlivé. Podle Nejvyššího správního soudu krajský soud s odkazem na ustálenou judikaturu správně dovodil, že jednání, které naplňuje formální znaky, které jsou zákonem označeny za přestupek, naplňují běžně též materiální stránku přestupku, neboť porušují či ohrožují určitý zájem společnosti. K formálním znakům přestupku sice mohou přistoupit další okolnosti, které ohrožení či porušení chráněného zájmu vylučují a v jejichž důsledku není naplněna materiální stránka přestupku, podle ustálené judikatury ale představují pouze výjimečné situace. V obvyklých situacích tedy materiální stránka přestupku naplněna bude, jen ve výjimečných a zvláštních situacích dána nebude (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2022, č. j. 10 As 410/2021-37, nebo ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS). Žalovaná i krajský soud přitom náležitě odůvodnily, v čem shledávají naplnění materiální stránky přestupku, zejména s ohledem na nevhodné nastavení slevové komunikace se spotřebiteli a zastření skutečné slevové výhody. K tvrzení, že žalovaná zahájila kontrolu z úřední činnosti, nikoli na podnět spotřebitelů, Nejvyšší správní soud konstatuje, že uvedená námitka nemění nic na naplnění materiální stránky přestupku.

[15] Stěžovatelce nelze přisvědčit ani co do námitky, že vynaložila veškeré úsilí k tomu, aby se přestupku nedopustila, a proto měla být odpovědnosti zproštěna. Za vynaložení veškerého úsilí nelze považovat pouhé spoléhání se na vlastní výklad zákona, a to navíc za situace, kdy žalovaná dopředu prezentovala, jak bude právní úpravu interpretovat. Stěžovatelka nepochybně, že žalovaná před nabytím účinnosti novely zákona o ochraně spotřebitele odpověděla řadu dotazů týkajících se výkladu § 12a zákona o ochraně spotřebitele (jak žalovaná uvádí na straně 17 žalobou napadeného rozhodnutí). Odkázala

rovněž na sdělení Komise ze dne 29. 12. 2021 Pokyny k výkladu a uplatnění článku 6a směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES o ochraně spotřebitele při označování cen výrobků nabízených spotřebiteli a upozornila, že z těchto pokynů bude při výkladu nové povinnosti vycházet. Rovněž žalovaná uvedla, že její zástupci se účastnili různých kulatých stolů, kde vyjádřili, jakým způsobem bude plnění povinností posuzováno.

[16] Lze souhlasit se stěžovatelkou, že ve správním spise není obsažen žádný podklad, který by prokazoval, že stěžovatelka měla od žalované informace o výkladu uvedeného ustanovení již v průběhu legislativního procesu. Takový podklad by však byl nadbytečný. Odpovědnost stěžovatelky za daný přestupek je objektivní, a nevyžaduje se tedy její zavinění. Není tudíž relevantní ani případná nevědomost stěžovatelky o tom, že svým jednáním porušuje zákon. Ani v tomto případě proto absence stěžovatelkou požadovaného podkladu nezpůsobuje vadu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[17] Krajský soud nepochybil ani při posuzování námitky nesprávného výkladu absorpční zásady nebo hodnocení, zda přestupek podle § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele nepředstavuje přestupek trvajíc. Stěžovatelka byla shledána vinnou z přestupků podle § 24 odst. 7 písm. a) a l) zákona o ochraně spotřebitele, u nichž je shodná horní hranice pokuty. Inspektorát posoudil jako nejzávažnější přestupek podle § 24 odst. 7 písm. l) uvedeného zákona, a to vzhledem k množství případů, ve kterých bylo jeho spáchání zjištěno. S ohledem na několik sbíhajících se přestupků přistoupil k aplikaci absorpční zásady a uložil stěžovateli pokutu ve výši 220 000 Kč.

[18] K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že uvedený postup je v souladu s účinnou právní úpravou zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (zákon o odpovědnosti za přestupky), i judikaturou Nejvyššího správního soudu. Podle § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější, a podle § 88 odst. 1 téhož zákona, pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy a k jejichž projednání je příslušný též správní orgán, projednají se ve společném řízení. Ve společném řízení je tak třeba projednat přestupky téhož obviněného, pokud je k jejich projednání věcně a místně příslušný jeden správní orgán (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2025, č. j. 5 As 4/2025-33). Podle § 1 odst. 3 zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, ve znění účinném pro posuzovanou věc (zákon o České obchodní inspekci), byly zřízeny inspektoráty mající územní působnost pro jednotlivé kraje, které rozhodují o zjištěném porušení zákona ve své územní působnosti (v nynější věci Inspektorát Královéhradecký a Pardubický). Na posuzování porušení zákonem stanovených povinností s ohledem na územní působnost správních orgánů proto nemění nic ani skutečnost, že stěžovatelka nastavila slevovou komunikaci centrálně. Jelikož jednotlivé inspektoráty žalované rozhodují o přestupcích v rámci své územní působnosti, nelze se dovolávat ani porušení zásady *ne bis in idem* (zákaz dvojího trestání) v případě, kdy bylo zahájeno další správní řízení o porušení povinnosti podle § 12a zákona o ochraně spotřebitele poté, co již byla stěžovatelka shledána vinnou z porušení stejné povinnosti jiným inspektorátem žalované.

pokračování

[19] Aplikací zásady absorpce se v obdobné věci zabýval rovněž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 9. 10. 2025, č. j. 5 As 98/2022-51, dospěl k závěru, že u přestupků, které byly spáchány po zahájení řízení o jiném přestupku, se ve vztahu k tomuto jinému přestupku neuplatní pravidla pro ukládání úhrnného trestu vyjádřená v § 41 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť o nich spolu s tímto jiným přestupkem nelze dle § 88 odst. 3 tohoto zákona vést společné řízení, ani pokud se jejich skutková podstata týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy a k jejich projednání je příslušný týž správní orgán. Lze proto uzavřít, že krajský soud nepochybil, jestliže dospěl k závěru, že v nynější věci nebyla porušena zásada absorpce ani zásada *ne bis in idem*.

[20] K námitce, že z důvodu centrálního nastavení slevové komunikace měl být přestupek posouzen jako přestupek trvající, Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelka se ve smyslu § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky ve skutečnosti dovolává přísnějšího posouzení povahy a závažnosti spáchaného přestupku, což v daném případě nedává smysl. Podle § 38 písm. f) téhož zákona totiž správní orgán při hodnocení závažnosti přestupku přihlíží rovněž k délce doby, po kterou trvalo protiprávní jednání pachatele nebo po kterou trval protiprávní stav udržovaný protiprávním jednáním.

[21] Nejvyšší správní soud se konečně zabýval námitkou spočívající v nepřiměřené výši uložené pokuty. Ukládání sankcí za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení, tedy zákonem stanovené možnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, respektive ve výběru některého ze způsobů rozhodnutí umožněného zákonem (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2024, č. j. 7 As 35/2023-75, nebo ze dne 24. 4. 2025, č. j. 10 As 261/2024-64). Úlohou soudu tedy není hledání optimální výše sankce, ale její korekce v případě, kdy sankce zjevně neodpovídá zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlivosti trestu. Z ustálené judikatury rovněž vyplývá, že k moderaci je nutné přistupovat spíše zdrženlivě a aktivovat ji až v případech zjevné nepřiměřenosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2024, č. j. 7 As 18/2024-68). O takový případ se však v nyní posuzované věci nejedná.

[22] Krajský soud náležitě vysvětlil, proč nepřistoupil k moderaci pokuty, poukázal na polehčující a přitěžující okolnosti a uzavřel, že uložená pokuta odpovídá závažnosti projednávaného případu a neodchyluje se v neprospěch stěžovatelky od pokut ukládaných v obdobných případech. Je nutno poznamenat, že maximální možná výše pokuty podle § 24 odst. 19 písm. e) zákona o ochraně spotřebitele mohla dosahovat až částky 5 mil. Kč. Pokuta tak dosahuje cca 4 % z její maximální možné výše. Stěžovatelka netvrdí žádné konkrétní rozhodné skutečnosti, pro které by bylo možné označit pokutu v této výši za zjevně nepřiměřenou. Konkrétněji brojí pouze proti úvaze krajského soudu, že velký počet výrobků (čtyřicet), u nichž stěžovatelka nesprávně informovala o slevě, byl přitěžující okolností. Tato úvaha krajského soudu je však správná, neboť rozsah nesprávného informování spotřebitelů, a tudíž i počet dotčených výrobků, vypovídají o závažnosti přestupku. Význam toho, v jakém rozsahu mohli být spotřebitelé uváděni v omyl, nemůže být umenšen tím, že jde o důsledek centrálního nastavení cenové komunikace stěžovatelky. Nejvyšší správní soud proto ani v této části neshledal žádné pochybení krajského soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[24] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně (stěžovatelka) neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se jí tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2025

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu